

Het moet eind 1976 geweest zijn. Ik zat op mijn tienerkamer, bezig met weet-ik-wat, uiteraard met de radio aan, want nog maar enkele jaren geleden had ik Muziek ontdekt. Welk programma het was weet ik niet meer – mogelijk de Super Clean Dream Machine van Ad Visser – maar plots hield ik op met het doen van weet-ik-wat bij het horen van de eerste noten van – wat later zou blijken te zijn – Oxygène, Pt. 4. Nooit eerder had ik zulke klanken gehoord, nooit eerder was ik direct

gegrepen door de opeenvolging van melodieën, nooit eerder was het me overkomen dat ik vier minuten lang ademloos, roerloos zat te luisteren. Pas na afloop van het nummer werd de betovering verbroken en vroeg ik me af wat er zojuist was gebeurd.

DE EERSTE KEER

En ik was de enige niet. Mijn vader, groot muzikliefhebber – hij luisterde graag naar dingen die mijn moeder niet om aan te horen vond – trok, nadat hij hetzelfde nummer had gehoord, spontaan zijn portefeuille en gaf mij twee tientjes met de opdracht om voor hem de lp te gaan kopen waar dit op stond. Dat was niet tegen dovemansoren gezegd, en krap twintig minuten later smeed ik mijn fiets in de achtertuin en overhandigde ik hem de hoes met daarop de uit een afbrokkende aardkorst opduikende schedel. Vervolgens zaten hij, mijn broertje en ik een hele plaatkant lang op een eetkamerstoel – de eettafel stond vlak bij de stereo-installatie – zonder ook maar één woord te zeggen te

luisteren naar een meesterwerk. Aan het slot van kant 1 keek mijn vader me aan en nam het woord: "Draai hem eens om."

Ik herinner mij een muzikleraar op de middelbare school. Waarom precies weet ik niet meer, maar ik heb een keer bij hem op de stoep gestaan, en ik herinner me nog het naambordje op de deur: zijn voorletters en achternaam met erachter een komma, en daaronder: toonkunstenaar. Ik snapte daar niets van – dat hij zichzelf musicus of muzikgeleerde zou noemen, zou ik hebben begrepen, maar waar haalde hij in vredesnaam dat woord vandaan? Pas vele jaren later, toen ik met heel andere, geoefender oren opnieuw luisterde naar dit album en

had leren onderscheiden hoe klanken werden gemaakt, schoot mij die zelfverklaarde titel te binnen en dacht ik: die is pas echt van toepassing op Jean-Michel Jarre, vanwege het meesterwerk van zijn debuut.

Wat mij betreft was het ook zijn Citizen Kane: nooit meer heeft hij mij met een van zijn werken zo weten te grijpen – ja, Equinoxe kwam nog een heel eind in de buurt, maar net niet. Daarna echt niets meer, en tot op de dag van vandaag grijp ik vrijwel uitsluitend terug op Oxygène, in het bijzonder kant 1, om onder het genot van een ferm biertje de avond mee te besluiten. Jarre, jongen, wat jouw vader er ook van hebbe gevonden, ik zal je nooit vergeten. Proost.

